Написав Світлана Касянчик
Понеділок, 22 лютого 2016, 01:46

Чується з вулиці тихої осені шурхіт поспішний.
Бабине літо - мов спроба утримати те, що прожито.
Звикла давно вже до фрази я: "Юність моя ж ти колишня!"
Зараз звикають до неї недавно дрібні мої діти.

Голос писклявий на бас помінявся за рік цей у внука.
Хлопець сміється у дзеркалі: "Бабо, які ж ви маленькі!"
Не зрозуміти йому ще: нас горбить з роками розлука.
Біля могил наших рідних давно розрослися опеньки...

Падає, падає листя в пожухле, покручене зілля,
В отвір поштової скриньки повз білу липку павутинку.
Ніби недавно казали нам: осінь - пора для весілля.
Стверджують нині, що осінь дописує долі сторінку.

Та, попри все, щось не віриться цим невеселим прогнозам.
Може тому, що живу я, де зими дощами розмиті.
Іній пухнастий на травах тут зветься - серйозно! - морозом.
Пір'ям пташок перелітних, мов шовком, заплави розшиті.

В лютому тут по-святковому осінь весну зустрічає:
Бронзові та карамзинові свічі дубів біля стежки.
Листя з них, наче краплинки брунатного воску, спливає...
Ну, а весна одягнувши на сонці берізкам сережки,

Білим, рожевим, ліловим заквітчує тепле довкілля...
Тихо колишется ніжність солодко-духмяна на вітах...
Й віриться легко тоді в воскресіння, в прообраз весілля
Як у єднання Творця і відкуплених з тлінності світу...

Що ж, нехай чується пізньої осені шурхіт поспішний.
Я не сумую, що бабине літо вже майже прожито...
Це не кінець! Бо мені приготовив по смерті Всевишній
Те, що прекрасніше навіть весняного ніжного цвіту.

Там на алеях духмяних я з радістю рідних зустріну.
І не прийде вже ні старість, ні смерть ні болюча розлука...
Тільки б достойно пройти цю осінню життєву долину.
Господи, міцно тримай мої кволі, поморщені руки.